

Spilleinstitution, der findes, som er en omhyggelig kontrolleret Institution. Naar en Stat har saadanne indskrænkende Bestemmelser om Spil, som vi have i danske Lovs 5—14—55, hvorefter man ikke engang maa betale, hvad man har tabt i Kunstsplil, og man om Hasardspil har en Forordning som den af 6te Oktober 1753, som paa det Strængeste forbyder alt Hasardspil og kun tillader det ved høitidelige Leiligheder i Kongens Gemakker, og som tillige er en Forordning, hvorved det forbydes at betale den Gjæld, som er stiftet i slikt Hasardspil, og man saa huster paa, at denne Forordning slet ikke overholdes, at Autoriteterne med fuld Bevidsthed om, at Hasardspil drives i stor Udstrækning, navnlig i Kjøbenhavn, ikke stride ind, er Jordbunden virkelig ikke egnet til at forlange Ophævelse af Klasse-lotteriet. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa at omtale de Tilfælde, som jeg har oplevet af den Art Overtrædelser, men den ærede Minister veed godt, i hvilken Grad forskjellige udenlandske Diplomater have gjort sig skyldige i Overtrædelser af denne Hasardspilforordning af 1753. Naar man ikke overholder de Love, man har om Spil, kan man ikke forlange, at der skulde tilveiebringes nogen Stemning for at ophæve en Institution, som man ganske vist kan sige, er umoralst, men som ikke er mere umoralst end f. Ex. den Forretning, Staten driver med Aksjiontskabet. Man kan ikke forlange den ophævet, selv om den er umoralst, naar man ikke overholder de Love, der forbyde Spil her i Landet, og de Love overholdes ikke. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Realiteten af denne Sag, men kun notere, at det er en god Indtægtskilde for Statskassen. Ifølge sidste Statsregnskabs tjente Statskassen i 1887—88 942,835 Kr. 93 D., uagtet Indtægten kun var kalkuleret til 815,000 Kr. Kun skal jeg bemærke, at det vilde forekomme mig naturligt, om man ophævede Fortjenesten af de 10 pCt.; Staten har ingen Grund til, naar den faaer alle sine Udgifter dækkede, at faae en Spillepræmie af 10 pCt. Det, der har bevæget mig til at bede om Ordet for nogle Bemærkninger, er forøvrigt, som sagt, slet ikke Sagens Realitet, men den Omstændighed, at Finansministeren denne Gang har forlangt Klasse-lotteriet udvidet ved særlig Lov. Grunden til, at Forslaget nu fremtræder som særligt Lovforslag, er angivet i Motiverne, idet Finansministeren der udtaler, at det var ønskeligt, at det kunde blive vedtaget saa betids, at det kunde træde i Kraft fra 1ste April 1890. Denne Udtalelse i Motiverne har i høi Grad forbausset mig; thi enten kan den betyde, at Finansmini-

steren mener, at vi faae en regulær Finantslov, men ikke til 1ste April, og at man af den Grund ikke kan vente eller gaa ud fra en Udvidelse af Klasse-lotteriets Lodder allerede fra 1ste April, eller ogsaa mener den ærede Finansminister, at man slet ikke faaer nogen regulær Finantslov fra 1ste April. Det Sidste er utvivlsomt den rigtige Forstaaelse, og det stemmer ogsaa med en Udtalelse, som den ærede Finansminister er fremkommen med den 17de Marts 1888, i Landsstinget, og af hvilken jeg med den ærede Formands Tilladelse vil oplæse et Par Linier. Finansministeren siger der: „Naar det ærede Medlem antog, at en Udvidelse af Klasse-lotteriet vilde finde Sted, efterat Landsstinget for sit Vedkommende har givet Samtykke til, at Tallet af Lodder bliver forøget, saa maa jeg dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at efter Loven om Klasse-lotteriet er Betingelsen for, at en saadan Forandring kan ske, den, at Forandringen vedtages paa Finantsloven, og en Finantslov er ikke vedtagen, fordi Folkethinget for sit Vedkommende og Landsstinget for sit Vedkommende har vedtaget den; Bestemmelsen paa Finantsloven er ikke dermed gjældende, fordi begge Thing for deres Vedkommende vedtage den samstemmende.“ Jeg vilde ønske, at den ærede Finansminister ogsaa i andre Forhold vilde gjøre denne Udtalelse gjældende; men jeg forbauses unegtelig, naar jeg ser paa de Udtalelser, han er fremkommen med; thi saa maa det, vi regelmæssig faae hver 1ste April, nu, siden Ministeriet er kommet ind paa den Politikk lige overfor Folkethinget, som det er kommet ind paa, ikke være nogen Finantslov. Hvis det virkelig efter Ministeriets Mening var en Finantslov, vilde Ministeriet selvfølgelig anse sig for berettiget til ogsaa at udvide Klasse-lotteriet paa denne Finantslov. Naar det kan befæste Kjøbenhavn paa en Bevilling, det selv tager paa en saadan Finantslov, vilde det ogsaa kunne udvide Klasse-lotteriet, især naar der, som der staar i Motiverne, er saa stor Trang dertil. Det er mig ganske uforstaaeligt, og jeg har forlangt Ordet for at faae at vide, hvorledes den Stilling, den ærede Finansminister indtager her, overhovedet kan forenes med det, der sker hvert Aars 1ste April, hvor vi faae en Finantslov, der indeholder Ting, som hverken Landsstinget eller Folkethinget have vedtaget, men som desuagtet er af en saadan Bestaaenhed, at den ikke kan rømme en Udvidelse af Klasse-lotteriet. — Siden jeg har Ordet, vil jeg dog henlede Opmærksomheden paa, at Bestemmelsen i Lov af 6te Marts 1869 § 3 ikke overholdes. Der staar deri,